

MC

148.264

Lengyel Tamás

KORTÁRS

Tamás evangéliuma

Harminchárom éves költő vagyok, aki kisprózát és sok egyebet is szerez (viszonylag gyorsan és olcsón). Szépfíráásokat fordítok angol, orosz és ukrán nyelvből; utóbbi két nyelvkészség oka, hogy közel tíz éve Kárpátaljáról fajzotтам el. Szabadfoglalkozásuként szerkesztek könyveket és Véletlen Balett címmel egy irodalmi folyóiratot, melyet negyedmagammal alapítottam fél évtizede; a hasonlóképpen Véletlen Balett névre hallgató kulturális alapítványt, elnöki tisztségemből kifolyólag viszem a végromlásba. Mindezen befogásaimat 2000-ben KÁRMIN-díjjal (Kárpátaljai Magyar Irodalmi Nívódíj) jutalmazták.

Fő műveim:

Lengyel Bátor (szül. 2001. nov. 19.) és Lengyel Milán (szül. 2003. aug. 31.) – társszerző Rakoviczki Erika.

További művem:

S.K.arabeus (versek – Budapest, Kortárs Kiadó, 1998).

Baráti üdvözléssel

Lengyel Tamás

Lengyel Tamás
Tamás evangéliuma

Lengyel Tamás

Tamás evangéliuma

Kortárs Kiadó

A könyv megjelenését támogatta
a Nemzeti Kulturális Alapprogram

Nemzeti Kulturális Örökség
Minisztériuma

© Lengyel Tamás, 2004

© Kortárs Kiadó, 2004

MC148.264

2004

Kortárs Könyvkiadó, Budapest, 2004

Felélős kiadó Mátyás Livia

Felélős szerkesztő Zalán Tibor

Borítóterv és tipográfia Szürke Péter

A fedél a szerző fotójának felhasználásával készült

Nyomta a G-Print Nyomda

Felélős vezető Wilpert Gábor

ISBN 963 9297 90 9

www.kortarskiado.hu

Bátornak és Milánnak

Tamás evangéliuma

padlóba fekszem víz alá
meztelenül lépek a falba
követ emelek fát szelek át
beköltözöm kutyába halba
embereket öltök magamra
páros számú végtagokat lopok

nő leszek aztán erőszaktevő
földrengés egyetlen áldozata
szerzetes szónok katona
hírnök leprás távgyógyító
uzsorás bölcs transzvesztita
végül – se vágyai se otthona – vándor
ki mindent bejár mégsem szabadul
és léptei csak megöregednek

most téged is meglátogatlak.
utam nincs már más se bizalmam
léptem szavam fogyott kutyában halban
s mert szabadulnom nem sikerül
már csak otthonra vágyom legbelül
mondják ott éltél te is egykor
bemegyek hát hiszem ha látom
körül szinte üres a ház –
halott gyerekek játszanak
fönn az isteni szájpadrólson.

varjú öt könyve

most éppen riporter vagyok.
a varjúrádiónál dolgozom.
vidéki szerkesztőség ez is
de alkalmazásomkor jól jött
a korábbi szakmai tapasztalat
itt ráadásul jó a fizetés.
a munka nem túl megterhelő
és ha így megy tovább
gyorsan megtollasodom.
ma ki kell mennem terepre.
újabb interjút készítek Istennel.
gyakran műsorra tűzzük őt
magas tetszési indexe miatt.
hozzálátok hogy becserkésszem.
rendszerint nehezen észrevehető.
különleges ismertetőjel híján
beleolvad a nagy tömegbe.
amikor aztán rábukkanok
egy csöndes helyre vonom félre
és elé tartom a varjúmikrofont.

Uram a legtöbb hallgatónkat
ezen a héten az érdekelné
lesz-e mostanság világvége?
nem – feleli Isten és profi
inter(var)júalany módjára
közelebb hajol a varjúcőrhöz.
nagy meglepetésemre mikrofonom
ekkor önállósítja magát.
na de őszintén... – károgja.
mire az Úr: akkor... igen.
az új fejleménytől fellelkesülök:
ezek szerint az is igaz hogy
akár már holnap...? – faggatom tovább.
nem – mondja komolyan Isten.

ám a varjú ekkor kicsit előrelendül
és erőteljesen belecsíp Isten orrába.
isten felszisszen.
tahitit cunami söpri el.
én csak ülök falfehéren
de ő már újra mosolyogva
int hogy gyerünk tovább.
rég róka vagyok – úgy értem szakember –
fogom a meghibásodott varjút
táskámba teszem hagyományos
mikrofont halászok elő
folytatom a riportot.

most apróbb dolgokról kérek információt:
ki kormányozza legközelebb a földet?
lesz-e végre telitalálatos a lottón? stb.
a kényes kérdést utoljára hagyom.
hogyan létezik-e isten? persze – feleli.
de a leselejtezett varjam ekkor
a táskából kiszabadulva másodszor is
rettentő erővel orron csípi-harapja.
isten fülcimpája beleremeg.
bangladesben tornádó pusztít.
szabadkoznék de hangom bennszakad.
semmi baj. ilyenek a varjak
én már csak tudom – mondja a sztár
és elegáns mozdulattal felszáll.

hány óra?
ki a homoszexuális?
sokan rebesgetik
hogyan az idő és a tér összefügg.
az én hátsóm pedig
betölti a teret –
ez tudományos tény.
tehát az idő az én
hátsómmal is összefügg
ami azért már valljuk be
felettébb gyanús

öreg varjú ül a fán
mert mondjuk fáradt azért.
egy fiú sohase lány
megdobja egy kővel
talán kicsit ideges
vagy kődobó verseny lesz
szóval meghal a varjú
azt mondják lejárt az ideje
pedig inkább leesett
a fáról. ha sajnálnám
a varjú halálát
azt mondanák az idő
begyógyítja a sebeimet
ha ráér mert egyébként
nagyon rohan.
de hát milyen sebeimet?
a varjú döglött meg
én élek.

nem érdekel a varjú.
annyi köze van hozzám
mint az időnek a fenekemhez
voltaképpen ez az egyetlen

kapocs a varjú és a hátsóm között.
remélem nem túl szoros kapocs
ezt nem is gondolom tovább.
de vajon tényleg a seggemre fáj
az idő vasfoga?
kellemetlen elképzelni
egy napon amint épp ülök a fán
egy fiú sohase lány
megdob egy kővel
persze eltalál mert most jön
a kőhajító versenyről és ideges
én leesem a fáról
és azt mondják felettem is
eljárt az idő.
a vén buzi.

ahogy ülnek mozdulatlanul
különválaszthatatlanul
környezetük az itt éledő erőt
csupán az izmok
feszült remegéséből érzékelheti
és csak az egymásra kulcsolódó
sejtek izgalma lendíti tovább
a szent-szándékú orgiát.

gerincük tövétől a világ
lassan kúszni kezd fölfelé
alhasuk előbb lágyan összeér
majd izzó tűzben olvad eggyé
és mint egy belső nap erejét
árasztja szét az ereikben
irányítja a szív felé
a fényes tollú varjakat.
a szív most repülésirányító
a lélekzet tőle egyszerre moccan-lüktet
a tériszony kicsit torkon ragad
de a két tiszta homlok egymást illette
már elzsibbaszt és simogat.
testrész nem marad különálló
ekként várnak a tetőpontra
megszűnésre istenülésre
arra hogy egyik lebontsa
a másik testét és egymás
lelkében gyönyörködjenek.

a válóok tisztázva tán nem lesz soha
nem biztos hogy ez a nő
gyáva önző vagy ostoba
mégis épp ebben a pillanatban
elhúzódik aztán eloldalog.
akit pedig otthagyt – társvarja

a szürke egyszárnyú madár
mert kapaszkodót nem talál
látván a föld síkját gyorsan közeledni
most is pusztán annyit tehet
hogy tollas kezével arcát eltakarja.
(tollas kezemmel arcom eltakarom.)

eddig nagyon kevesen látták
mert olyan eldugott mocsarakban
poshadt tavak mellett él
ahová a nap is csak ritkán lép és
madár sem jár más rajta kívül
legfeljebb a hóvarjú.
a sárvarjú ott honos ahol egyetlen
tápláléka a vízi lim-lom található.
leginkább éjszaka aktív
tökéletesen képes beleolvadni
a környezetébe és a tévében
sem szerepelt még soha.
van hogy azok sem hiszik el a
sárvarjút akik pedig hóvarjút már láttak.
ilyen szempontból az embereket
három csoportra lehet osztani
első akik hisznek a hóvarjúban de
a sárvarjúban nem második
akik mindkettőben hisznek
harmadik a hüjék.

vannak akik bár nem bíznak létezésében
történeteket mesélnek róla
persze elferdítve a valóságot.
közben hét feje nő és
a szájából tüzet okád
így lesz a sárvarjúból sárkány.
mások anélkül hogy egyáltalán
ismernék ezt a teremtményt
disszertációt írnak mondjuk
a sárvarjú mint haszonállat címmel.
leírják róla hogy kiválóan alkalmas
otthon teremtésére takaros házat lehet
belőle tapasztani amiben aztán még
öregkorában is élédegélhet az ember.

emellett lehet bele ültetni vetni
rizst és néhány más kultúrnövényt.
végül de nem utolsósorban
kikapcsolódás céljára is remekül
hasznosítható például a sárdobálás
nevű játékban amit sárgolyókkal lehet
játszani. ezek persze mind hibás feltevések
mert bár a sárvarjú valóban használható
házépítésre de roppant megbízhatatlan
gondol egyet és elrepül
a lakókból meg földönfutók lesznek.
rizst nem eszik a sárvarjú de ha
belévetik ugyanúgy elrepülhet
és a rizsföld a továbbiakban parlagon hever.
sárvarjúval dobálózni pedig azért nem
érdemes mert önálló akarata van
és elrepül sőt előtte ha megbántják
még arcul is csap valakit.

a sárvarjú egyébként nagyon
barátságos teremtmény ha
nagy ritkán megérkezik
messzi tájról a hóvarjú
nagy örömmel hangosan üdvözl
bár nem érti az miért mondja
ilyenkor hogy Fine thanks.
a sárvarjú nem beszél idegen nyelveken
viszont már az idők kezdete óta van.
egyes törzsi népek úgy tartják
hogy az ember a sárvarjútól származik.
ha én is a sárvarjútól származom
akkor belőlem ne építsenek házat
ne vessenek belém rizst
és ne dobálózzanak velem
mert biztos hogy elrepülök.

Tednek

az ősvárjúról az a benyomásom
hogy mindig létezett.
nem csak az én születésemet
megelőzően hanem már
jóval Kong és minden más
isten előtt is.
sőt régebben van mint
az összes evangélista
és a többi varjú együtt.
talán éppen ezért
ilyen nehezen körülírható
mert nincs eleje
nem kezdődik sehol.

az ősvarjú életéről is
lehet persze tudni ezt-azt
például abból a korból
amikor nem ismerte senki
még én sem.
ennek-annak jelentős része
azonban legenda csak.
ott van mindjárt az az eset
amikor Isten beszédre oktatta őt.
hát az bizony pont fordítva volt.
de hogy a sivatagban meditált
hogy tölgyfa nőtt ki a füléből
hogy harmatcsepp volt a két szeme
hogy betonbunkerré változott
hogy egybeszögellte az eget és a földet
ez mind hiteles történelmi adat.
sőt...
de hagyjuk. rég volt.

az őszvarjú már nagyon öreg.
most érzi hogy nincs sok hátra
meg azt hogy megkönnyebbülés lesz
és ehhez mindössze annyit kell tennie
hogy alvásra szánja el magát –
de nem.

makacsul igyekszik ébren maradni
tollat-papírt vesz elő
felkattintja a régi
rézlámpa kapcsolóját
és írni kezd még egy történetet.
aztán félig már álomban
azt is befejezi.
most mi legyen?
kimegy egy pohár vízért.
behozza. nem issza meg.
leteszi az ágy mellé a polcra.
de kár hogy mindent előre tudok –
mondja.
visszatelepszik az ágyba.
mindjárt hajnalodik.
hanyatt dől. felül.
visszafekszik.
végre lehunyja a szemét.
...üdvözlöm Sylvia asszonyt.

gyerek

a gyerek

felnyúl az égre
madarakat fog
nagy és erős szárnyakat kötöz rájuk
hogy gyorsabban és magasabbra.
fellép egy háztetőre
onnan engedni szabadon.
mikor felröppenténé őket
zuhannak
becsapódnak a sárba
testük darabokban
pislog értetlenül

lehajol az utcán
kutyákat emel föl
mint halakat a vízből
apró zsákokba rakja.
mindet külön magához öleli
a zsákokat zsebre teszi
addig nyüszítenek
míg meg nem halnak

zsebeit teletömi vattával
a dobozokat is kibéleli
lehajol megint
embereket emel föl
dobozokba rakja
és ezeket is zsebre teszi
összetörnek.
sír.
hadd sírjon
lesz ideje majd
beletanulni
hiszen még csak gyerek

ma nem dicsérem
mert színes könnyeivel
süt nekem kenyeret
ehetetlen
pedig itt lent – tudja –
senki sem éhes.

ferde köténye a bánat
kezében kenyérlapátnak
ott az élet gyűlölete
pedig érezhetné
hogyan én örülök.

a tűzben elég a kenyér
és utána hajítja a képem
majd várja hogy onnan kilépjen
a férfi akit szeretett
pedig tudhatná érezhetné
hogyan nem vagyok ott
ahogy ő sem.

lopott. mondja. megint lopott.
szája sötétzárkájából erőtlenséggel
szabadulnak a friss levegőre a szavak
lopott. mondja. megint lopott
rohadt alak.
közben két szót írogat
két szót.

a körmeim. mondja.
megint a körmeim szagatom
többé már nem nő vissza
errefelé ez egyébként sem divat
úgyhogy ne is szánjatok érte
rohadt alak.
a másik ezalatt az üvegfal túloldalán
fehér rózsát ebédel.

látjátok? elvézsem. megint.
na azt szabad. mondja.
rohadt rohadt alak.
Isten végül félretolja az üvegfalat.
mi maradt. mondja. lássuk mi maradt.
a papíron mindig ugyanazok a szavak:
te tolvaj

ő volt az akinek megadatott olyan vidékeken járni
amerre korábban csak a madár vagy az sem.
utat nyitott az asztali lámpa tompa fénycsíkjai közt
a dolgozószoba padlóján kilazított deszkát felemelte
és ásni kezdett egyre lejjebb
így indult minden éjjel hosszú szafarira
oda ahol nem kell belépőkártya

Afrika már várta hogy ő benépesítse
ő pedig ismert itt minden bokrot és minden
dombot amit korábban álmodott meg
és minden kunyhóban volt egy asszonya
és mindig vitt nekik rímelt ajándékba
(például azt hogy Tiszapalkonya)
életeket foltozott
magas fákról hosszú kötélén
gyakran levetette magát
csak hogy feledje otthonát
a fénycsíkokat a deszkát az ásást
és azt hol kezdődik az alagút.

ő volt az akinek megadatott
ismerni minden zugát a nagyvilágnak
pedig a küszöböt sem lépte át
és ha maradt még fehér folt az életében
végül elindult hogy azt is felfedezze.
(ez a vers egy barátomról szólt
aki nemrég halt meg
azt mondják két ember élt benne
és csak az egyiket akarta megölni.)

makacsul hajtogatod hogy itt lakik.
az ajtó mellett a gumipálmában
a könyvespolcon a zenében.
kedvenc zenéinkbe is belopta magát?
és így bennünk is ott van
a mozdulatokban amikor reggel
épp úgy állunk a tükör elé
ahogy egy órája tette a másik
és ott van az utcai tárgyak
hangulatában a káromkodásban
az esőben és mindenütt.
folyton ezt hajtogatod és
hogy én makacsul igyekszem
nem venni róla tudomást.

pedig mondom hogy nincs.
bár egyesek tényleg káromkodnak
amikor esik és vannak akik
nem csak esőben szidják
vagy fecsegnek róla de én
megvizsgáltam a gumipálmát
a könyvespolcot és a zene hangjait
az utcánkban sem láttam és
a szomszéd utca sarkán is benéztem
sőt a tükör mögé is
habár zavart a fény.
azért egyszer még körbekémlelek.

utánunk néz a lépcsőház
ahogy könnyelmű bátorsággal
átszeljük a padlásbejáratot
itt még egyszer sem jártunk.
azt mondod a kötélben is ott van?
engedd hogy leoldjam derekadról
és ott a keresztgerendában?

csókoljon és ringasson
a levegő és a por
hadd teljesedjen be álmod.
várj meg
én is látni szeretném.

R. E.-nek

küldenék neked képeslapot
de nagyon elfoglalt vagyok
holddal vadászó kedvesem
meg pénzem sincs amin vehetnék
pedig dolgozom rendesen
és várom hogy meglátogass

ez a hely nem egy las vegas
kihűlt téli állatok hordják
fejünkre egyre a havat
a fakunyhók gerendáiba
rég balladák vannak vésve
csak távol csillan meg a nap
a leomlott üveghegyen
ilyen hely ez a világvége
hóban vadászó kedvesem

engem itt mindig megtalálsz
az érkező lába elé
vérszín szőnyeget én teríték
s kikísérem ha távozik
orgonaszótól részegen
mikor majd te is erre jársz
innen együtt megyünk tovább
holtakkal játszó kedvesem

ige

nem csak a kezét figyelik
hogy ne lehessen csalás
azt viszont szinte lefogják
tekintetükkel
hogy semmiképp se lehessen csalás.
nem mozdítja
egy darabig kívár élvezi a helyzetet
a kiváltságosakét.
kicsit sajnálná hogy dobpergés nincs
de aztán – ne legyünk sznobok –
figyelmezteti magát
– koncentráljunk.
ingujja könyékig tűrve
azon a kezén is
amelyikben toll sincs
természetesen ez is azért
hogy ne lehessen csalás.
– na majd mindjárt.

– hopp egy vers.
kiáltja miközben
egyét rándít a tollon
és lássanak csodát
az előbb még legfeljebb
picit piszkos papíron
ott egy szabályos
terjedelmű
az oldal tetejétől
az aljáig tartó
leginkább vershez
hasonlatos szöveg.
ott van ni még a címe is.
körben hitetlenkedő moraj.
legtöbben tanácstalanul
álmélkodnak

ám egyesek közjegyzőért
mások parafenoménért
rohannának mert őket
ilyen könnyen
nem lehet becsapni.

ha tudnák
milyen keserves munka
vezette ahhoz hogy elérje
ezt a könnyedséget
miközben azt mondja – hopp.
és milyen végeláthatatlan
idő mire megtanulta
megmásítani amit a szem lát.
– mesélte már? – amikor meghalt
a családja heteken át
siratta őt és ez neki
a halottnak is fájt nagyon
mígnem egy szép napon
döntő lépésre szánta el magát:
hopp egy bűvész –
mondta a halálnak
és ott állt saját sírja mellett
hús-vér elevenen.
a halálnak leesett az álla
rohant közjegyzőért
meg parafenoménért
és kérte a bűvészt
legyen szíves ezt
előttük is megismételni
hogy biztosan ne lehessen csalás.

képzelsz magadnak lábakat
két erőset nagyot
átlépdeled a házakat
a várost itthagyd
repülni ma még nem kívánsz
mert alattad a föld
érezed miközben egyre lépsz
új domborzatot ölt

arra indulsz hol sok ember
egy sárkányról beszél
a hegyek mögül pernye száll
s költőket hord a szél
nem vívni vágysz lennél te is
sárkány vagy áldozat
de nem lehetsz nincs hiteled
így senki nem fogad

túldoldalt a tenger kísért
szimbólummal tele
várja hogy átítasd magad
vagy csak dögölj bele
lábad lehúz – megmentenek
hoznak sebedre írt.
a papnők azt kérik csupán
hogy mindezt meg ne írd.

a hajóoldalnak mondatok csapódnak
olyan szóképek mintha hullám
betűcsepp szemerkél az arcon
nem hullám még nem víz – betűk.
belőlük is elsők között
csak az imbolygás szavai
előre-hátra jobbra-balra fel-le
alóluk most már egyre inkább víz
de ha tényleg víz
tessék arcunk fölé emelni
ha tényleg ez az a tenger –
beléaludni szerelmesen.

a hídról mintha másik kontinens
jeleit még nem értem tisztán
időt kérek – elkezdi összerakni
a cseppekből homokszemekből
amit nem látok pedig illene.
dombtetőn kőbetűk – kivárom
feltehetően várrom
még várok mégse vár.
a látottakból kiindulva
le a lépcsőn a pallón át a partra
testközelből végigolvasni
a Mellahot a Medinát miközben
papucsok dobok szőnyegek
keretezik lépéseimet
vagy épp tolvaj szavak szedik szét.

nem értjük egymást
én meg ez a város
ez a világ meg én
közelednék de egyre hátrál
betűi mögé bújjik el kitér.
ami marad a sok arab római

és más ákombákom
és persze marad még a tenger
de Tangernél a tenger is
csak akkor szép ha látom.
már nem látom –
még szép.

az ismétlődő expozícióból
mára kikopott a biblikus áhítat.
naponta borzadva térsz vissza
az előző huszonnégy órához
ébresztés szárnyzuhogással
amitől máig kilel a hideg
de kipihent vagy a szád nem bűdös
reggeli ingereid nincsenek.
távolabb piros lámpa villog –
munkavégzéshez felkészülni.

nincs körülötted látnivaló.
szemed minden tárgyat
elhasznált már.
neveket mormolsz magadban
hátha eszedbe jut egy olyan
amilyet soha nem hallottál
és közben lázasan kutatsz
olyan tárgy után
amit még nem láttál sosem
és amit sehogy sem hívnak
hogyan rábukkansz majd
egy ismeretlen névre
azt neki adhasd.

semmi. se név se tárgy a névhez
és közben tengernyi kíváncsi
szem és szempár figyel.
szitkozódna de nem lehet
a káromkodást betiltottad.
hirtelen egy nem látható grafittal
rajzolni kezdesz a levegőbe
nagyokat nyelsz próbálsz
leplezni zavarodat.
a szemekben pár perc után

már felismerés csillog:
hiszen önarcképüket látják!
mindenki tapsol.

tágra zárt szemek

a dolgok
korábban szövetségeseim voltak
most viszont úgy tűnik
menekülnek előlem.
csak lehunyt szemmel látom őket.
így szemlezárva jövök be az ajtón
vetem le a ruháim és szeretkezem.
de ha kinyitom a szemem
nincs ajtó amin bejöjjek
és nincsenek ruhák
nincs toll és nincs számítógép
amivel leírhatnám hogy szeretkezem
és nincs senki aki elolvassa.
ha nyitva van a szemem
nincs más csak a különbség.

tegnap lehunytam a szemem
és elmentem az orvoshoz.
megvizsgált hümmögött
próbálkozzunk szemcseppel
határozta el végül
a fejem fölé tartotta az üvegcsét
megkért nyissam tágra a szemem.
tegnap lehunytam a szemem
és elmentem az orvoshoz.
úgy látja hogy
a szemcsepp nem használ mondta
próbálkozzunk mással.

elmentem egy ácshez.
az ácsot megkértem
készítsen nekem egy olyan ajtót
amin nyitott szemmel is be tudok menni.
azt mondta jó.
megcsinálta.

most hogy van ajtó
amin nyitott szemmel is be tudok menni
elmentem a szabóhoz rendelni egy öltönyt
amit le tudok venni akkor is
ha nyitva van a szemem.
elkészítette.
ezek után rendeltem egy számítógépet
amit nyitott szemmel is tudok írásra használni.
megkaptam.
most látom csak hogy
nincs mit megírnom

táncolj velem lassú rókát

nehéz eldönteni mi van előbb.
a vagy-ra tippelek de ezen a
terepen nehéz biztosra menni.
most autózunk. itt gyilkos a verseny
úgy suhanunk hogy már a köhögés
is testen kívüli élmény. ha egyszer
rosszul váltok rögtön mellém perdül
valahonnan egy profi és máris
lemaradok. így kerülök egyre
hátrább a sorban. a mögöttem
jövők meg egyre profibbak.
ez a versenyszám nem az enyém.

taktikát váltok. nem veszíthetek.
gyorsan szivárgó seb vagyok
mondom. és valóban. milyen
szuggesztív. testem körül már
vörös cseppek alkotnak koszorút.
körbejáratom egyre homályosabb
tekintetem a termen. sehol egy élő lélek.
mostanra már mindenki
sikeresen elvérzett.
nem jó ez így se.

nekem az életem a tánc.
zene hozzá sohase szóljon.
menekül minden ellenfél ha kimondom:
táncolj velem lassú rókát.
nem tart velem többé lépést
sem versenyautó sem a halál
persze leglassúbbnak is mindig lennie kell
de legyen az ma a róka
vagy valaki más.

elkezdődik egy vers a sötétben.
 a többiekről akar szólni
 azokról is akik azt hiszik
 magukért beszélnek
 (érzi hálátlan lesz sorsa).
 valahol a sűrűjében bukkan majd fel
 mert azt is tudja csak így lehet róluk
 hitelesen szólni – a sűrűjéből.
 nem csak a hely
 a megfelelő hangvétel is fontos.
 nem lesz kioktató vagy tréfásan-idióta
 csak informatív.

mondani kezdené tehát hogy vannak
 ilyenek és olyanok és mindegyikre
 szükség van. a populista ilyenek
 kiegészítik a markáns és nemes szándékú
 olyanokat és fordítva. ezen persze az ilyenek és
 az olyanok egyformán felháborodnak.
 ebből is látszik hogy működik köztük
 bizonyos egység – mondja – holott a
 felületes külső szemlélőnek úgy tűnhet
 hogy közös létük véletlenszerű.
 persze lehet hogy tévedés az egész
 és nem is kell velük foglalkozni.

a vers így nem lesz túl népszerű.
 az ilyenek és olyanok előrángatják
 a sötétből. a rögtönítélet halál.
 a verset ekkor kerékbe törik
 karóba húzzák fejét elválasztják
 a törzsétől felnégyelik vízbe fojtják
 talán máglyán el is égetik
 de keresztre biztosan nem feszítik
 annak nem lenne semmi értelme.

az is lehet hogy elmenekül.
mielőtt végleg visszahúzódna a sötétbe
talán még elmotyogja hogy: bocsánat.
azután eltűnik ahogy érkezett –
hang nélkül.

feneketlen játszótér

percenként lemegyek a játszótérre
nagyon mélyre nagyon gyakran
van hogy óránként
jövök csak fel
de azért igyekszem percenként lemenni.
apukám azt mondta
így egészséges
pedig a játszótér nagyon lenn van
jóformán nincs is alja.

amikor leérek
ami meglepő
valaki odaszalad.
ez ugyanaz a valaki
akit más verseimben
sem szoktam felismerni.
szóval ez a valaki miután odaszaladt három
darabra töri a játszóteret
azt hiszem olyan módon
hogy odacsap a közepére.

az hogy így három darab lesz
belőle garantálja hogy három
különféle dolgot lehessen játszani.
nem tudom mi a másik kettő
pontosan mert én mindig
a vasas részlegre megyek
a rozsdás fémeket egymásra rakni
és a hegesztőpákámmal
emberforma figurákat alakítok.
a rozsda azért jó
apukám szerint
mert azon látszik
hogyan eszik az idő

apám megfáradt ősz Noé.
odabentről a falnak dőlve
igyekszik mozdítani előre
súlyos nagy bárka-otthonát.

megbotlik néha térdre hull
de felkel megint makacsul folytatja
mert távol még a cél
a jégmerek lélek-Ararát.

az fel sem tűnik tán neki
hogyan én e percben kallódó
párás lehetét mélyen
kabátzsebembe rejtem hogy senki se lássa
és azt a kabátot le sem veszem soha
míg érte nem jön az ég vén mosodása.

szüleimről úgy általában
tudnék csak beszélni
tisztességes jó emberek voltak
és persze szigorúak is
főképp mióta belém költöztek.
most már el nem bújhatok előlük
ha kővel dobálom a rendőrt
idősek után szitkozódodom
kis állatokat vízbe fojtok
belülről mindig néznek engem.

szeretőmről nagy vonalakban
nyilatkozhatnék leginkább
eszes szép izgatónő volt
és erősek a csontjai
de feladta ő is a kinti Léthét
azóta nem menekülhetek
más nőkhöz vigasztalódni
de ölthetek rózsaszín bugyit
s ha elegendő van a férfiakból
eljátszhatom hogy menstruálok

Isten nevét számra hiába venném
sosem tudtam ki az Isten
nem kártyáztunk
vagy nőztünk együtt
nem rendeztünk
közös teadélutánt
igaz egyes pletykák szerint
mióta az ördög is én vagyok
néhanapján találkozunk.

szemem mögött a női
árnyak könyve becsukódik
nem nézem őket mert
a nő mind gonosz
az arcukon épülő házak
egy-egy formátlan ablakából
hiába szólít a gyertyacsonk.
az esőcsináló agyagtrónján
titokban megint lopja az időt.

lopnék én is
lopnék mint istenek szeretőt
szavaknak közönyt
közönynek szint bazaltot
álmot
de már úgy csálni sem tudok.
magammal szeretkezem inkább
merev halotti pózban
papírszobám falára izzadok betűt
a néhány szó amit közben kiabálok
folyton egymásnak ütközik
rám hull vissza
próbálom újra ugyanúgy
kezemben a toll egyre mocskosabb.
és fejemben a mozgólépcső
egyre inkább megyek felfelé
ahonnan Hitchcock madarai
figyelnek székeiken
ülve nézik a tájat
a nagy kövér embert
benne engem
és ha szemük lenne látnának is
de így csak félek.

rántanám kezem ökölbe
hogy kapaszkodjam hogy üssem
csak fádom kicsit
a papír nyugalma tenyerembe simul.
aztán meglátogat apám
nem tudom miért van
mintha elkaparná a szavakat
mikor magáról olvas
mindig elindulok egy másik terembe
a szemén folyók folynak át
arcán megbecsült szomorúság

a sérültekről én nem írok soha
mindig lesznek akik megteszik helyettem
olyanok kik tán csak hírből ismerik őket
és sokkal jobban is járnak így.
csak én tudom igazán kik ők.
naponta eljönnek hozzám farkasok óráján
hiába rejtőzöm kút mélyére vízzé válva
vagy álmodom fát hogy odva legyek
mert nem tudnak nélkülem élni.
mikor pedig végül körülölelnek
és szájukból előkúszik a sárkánysírás
könnyem hermetikus bőrükre csordul.

ma éjjel egy újabb
gyermek halt meg bennem.
nincs kitől menedéket kérni.
hiába hívnék angyalat vagy rendőrt
és ha anyámnak mesélnék erről
újra hallhatnám hogy ő is
mindig színésznő akart lenni.
apám Istennel hozakodna elő.
a bátyám is sérült
de ő legalább festő
kár hogy sosem beszélgetünk.

később találkozom egy emberrel
aki történetesen nő.
nem igazán lehet tudni miért
beszámolóba kezd arról
hogy az ő családjuknak
három macskája van
kettő az anyjával alszik
a harmadik meg ellopja a vadas húst
amit az apja készített.
este a sötétben eztán

már nem látom a démoni arcokat
a sérültek is gyűlölik a macskát.
így élünk most is.

hiány vagyok. figyelmedet
hívom fel rám. ha elmegyek
majd jókat beszélgethetünk.
kész a teám. öt óra van.
most jöttem meg – angolosan.
érezem rajtad most tán hiányzom.
macska a fán pince a házon.

holt árumat lopja az élet
folyton eladnak elcserélnek
múlt századokból jött kalózok
jelenkor lengyel-piacán
az ám. jó hogy épp arra jártál
s hogy vendég mindig kell a háznál.
pince a házon macska a fán.

jó a sötét így jobban látlak.
látom méregeted a fákat
építész pincét alá házat
rólam neked kárnak magyaráznak
mint macskának úgy érzed hiányom.
a fán a pincében a házon
gyűjtögeted a szögeket.

Z. I.-nek

látod ez itt a házam.
álmot formáztam hideg kőből
most fájdalom múzeuma.
kívülről szép.
gyönyörködöm
de sosem megyek be oda
pedig enyém.
néha megállok ajtóm előtt.

odabentről az üveghangok
zongorám színtelen húrjain.
én játszom
arrébb megyek ne halljam
sorvégeken a szünetet.
később mert rend lesz
újra felmegyek
a lépcsőn lefekszem
a betonra fejem
küszöbre hajtom
arcom a ház falához nyomom.

téglái fagyos gyermeksikolyok
minden ablaka tükör
látom ez itt a házam
ti már nem láttok
de ő még látja
az ott én vagyok
bezárva

mint mikor hosszú hallgatás után
kilépsz a levelek mögül
és mi csodálkozunk hogy nem találtunk
pedig mindenki téged keresett.
mint mikor hosszú altatás után
a túlélők veled örülnek
bár még szokatlan ez az égtáj
még nem láttak ilyen színű eget.

hová viszed örök egyszínű arcod
mikor a nap a kútba néz miért
sír a föld vén házam alatt?
a patkányok miért menekülnek vissza
hozzám ha látják fénybe karcolt
ikonjaidon a vért?
szálanként lehulló hajad
mikor lesz hogy majd engem betemet?

amikor hosszú hallgatás után
gondolataim aljnövényzetét
két rejtőző kezed szétsimítja
ilyenkor kicsit messze költözöm.
aztán a bosszús áltatás után
gerincem helyre igazítja
az új nap amihez hozzáöltözöm.
bújj el – új helyek várnak – nélküled

A-tól lopott holmi

sötét szobám sarkában
kopasz fekete nő a szóvakság
nem oktat ki miért nem tehetem
amit szívem szerint tennék
vennék tőle pár leckét mondom neki
néni kérem! vagy... kedves vendég!
lehetne a váratlan elvesztést
gyakorolni mielőtt élesbe megy
különben félek fájni fog.
de csak az utamat adja ki.

aztán meglátom A-t
régebben kitárt szárnyú madár
aki csak énraám vár.
most testében görcs szorongás
biztosan én látom másképp
szemében bölcs borongás –
kimerült álomruhatáros.
a kétségbeeséssel határos
kedvem elé egy mosolyt falazok
és féltve mozdulok felé.

lassú ebéd futó szavak
után már csak emlék marad a félsz
– vigyázz fiam amíg hazaérsz.
és miközben búcsúzunk én
ellopom mellőle a halált.
otthon a könyvespolcokon régen lezárt
süteményesdobozokat tartok
jól jönnek most
hogy halált hozok haza
egy közülük most is üresen áll
abba kerül ez a lopott holmi – vásárfia
többé nem adom oda senkinek. anya

ha anyukám lekiabál a játszótérre
az általában nekem szól
nem mindig szoktam felismerni
a nevemet de ha anyukám mondja
olyankor mindig tudom hogy
én vagyok
ilyenkor szomorú leszek
mert annak ellenére
hogy már haza kell menni
még szívesen maradnék

otthon az egy jó hely
de a játszótér is nagyon jó hely
például van két teljes
külön része amit még
nem ismerek
és a rozsdaemberek is
nagyon szomorúak ha el kell
mennem mert én csináltam
őket és hiányzom nekik
ha nem vagyok ott és nem hegesztek
nekik új társakat

anyukámnak erős a hangja
lehallatszik a játszótérig
de a rozsdaemberek hallása nem jó
ez részben az én hibám
ha azt mondom nekik
anyukám hív nem hiszik el
hogy van olyan hogy anyuka
és ő sem hiszi el a rozsdaembert
pedig egyszer szívesen
levinném őt a játszótérre
de nem akar jönni
csak kiabál

víz énekei

a folyó meséi

köves ösvényen megyek
a vén mederbe zárt folyóhoz
szeretem hallgatni szavát
amikor bűvös hangokat mormol
csodás élőlényeket idéz.
kénszarvas
bernátvegyi üzem
gépsakál
ipari katasztróka
s mindez csak ízelítő
a hálás hallgatóságnak
aztán meghökkentő mesékbe kezd

regél az emberszerűekről
akikkel már akadt dolga:
az asszonyról aki ferdén járt
vagy négykézláb kúszott
a monoton erdőben
és tűz után a fák fekete csontjait
ette lélegzet-visszafojtva.
a nagyapóról
aki kevésbé volt nagy
mint szomorú
és lepkehálóval derékig vízben
az unokáját kereste.
aztán arról aki a partra
üres szobákat rajzolt
majd benyitott és berendezte
tonettszék
fésülködőasztal
tévéállvány
blondelkeret –
a folyó akkor sok
szép bűvös szót tanult –
amikor a munka kész lett

a férfi sem maradt tovább
újabb rajz és újabb szoba
így él most is boldogtalanul
amíg csak tart a part.

és így hömpölyögnek az öreg folyó
meséi vég nélkül
rólunk – barátairól.
fél lábán fél percre féltűnik
olajfolt-anyó is.
léptei könnyek.

próbálná elkerülni a lehetetlent
de lehetetlen
kvázi beckett-tel indul
mert kezdődnie kell
lépéseknek a vízen át
legszívesebben már a túlsó parton
hogy az átkelésnek még emléke sem
pedig úgy sejt
ott úgysem várja senki
ha nincs is aki ezt alátámasztaná

ilyen módon látszólag ő az első
s a látszat gyakran
fontosabb mint bármi
ki mondta hogy nehéz a vízen járni
bal bot bal bot
a vízbe sok apró lyukat ás
réseket a csodának
mint golyó tépte lovak patái
fél láb fél mankó
egy puha lépés egy koppanás
halad a vízen halad
ki tudja halál meg
talpa alatt a víz sem fázik
feje felett szél sem mozog

sarka mögött faág surrog
akár agyafúrt indián
lépéseit temetgeti és néha
nézeget hátrafelé
nem látja nem hallja nem akarja
víz alatt a szemközt jövőket
akik pedig beszélnek hozzá
miközben mint lábatlan
veréb odalenn furcsán

ugrálnak kezükön visszafelé.
mit sem ér a figyelmeztetés
hogy a parton túl új tenger kezdődik
mert ő csak megy
csak megy
és megy

ez a sekély kút
úgy tűnt neked
figyelemfelkeltésre
tökéletesen alkalmas
de ahogy dobálsz bele
az egyre nagyobb köveket
bármilyen kétségbeejtő
nem történik semmi.
senki nem jön oda hozzád
és kérdezi meg
mi volt ez a koppanás
vagy dobbanás
sőt később már inkább
robaj ahogy a többtonnás
sziklák jönnek sorra.
valójában te sem
hallasz semmit
ami jelezne
a kő és a föld találkozott
inkább csak sejteni próbálsz
ahogy esik lassan
egy kis zizzenést
egy lehelésnyi hangot.
pedig a kút nem mély
ha belenézel
tisztán látod az alját
az alján a test
meztelen helyét
és egy kevés vizet.
leköt a hangok hiánya
de mikor ráeszmélsz
mit kell tenned
habozás nélkül
a kávéra állsz
és beleugrasz.
csönd.

csalódottan kezded újra
kisebb majd egyre nagyobb
kövek jönnek
aztán ugrás napokon át.
végül mégis jön egy ember
lenéz a kútba
nem szól semmit elmegy.
visszajön többedmagával
lemásznak felhoznak
a tested autóra teszik
marad a kút kevés víz
és kövek.
az ilyen autó
csak egyszer jön el
hiába is várnád újra
de te mégsem indulsz utána
nem is integetsz
csak hátrálsz.
elérsz a hídig
a vízmorajlás most hiányzik
nincs hallható vonatkerék sem
a kattogás inkább
mely gondolataid eltorlaszolva
hibákat lop a hajszálak
gyökerei alá.
szét kell hajtogatni
ezt a papírt
és gyorsan írni rá
a javításokat:

lekuporodsz
lopva körbenézel
mérlegeled a helyzetet.
nem tudod ki ez a nő
aki elmarta
kezedből a papírt
galacsinná gyűri
vagy csíkokra tépi össze
és papírkosárba dobja
miközben vízágyadra fekszik
javítás alatt álló gondolataid.

a hangra összerezzen sz.
lekuporodnál
elbújnál valami mögé
de a reggel tárgyak nélkül talált
és ez a foszlott ruhájú nő
egyre csak mondja
hogy ő az akire vártál.

tegnap valamit ünnepeltünk
valami születésnapot talán
vendégek is jöttek szokott módon
igyekeztem visszahúzódni
teret adni a jókedvüknek
közben töprengtem én mit érzek
akkor kezdődött ez a rosszullét.
elsétálok az íróasztallap széléig
onnan nézem az óceánt
nem szédülök már
én vagyok a szédülés
sosem merném belevetni magam
egyvalaki mindig úszik ott lenn
körbe-körbe néha alattam
és van hogy fölöttem félek
hogy ráesem vagy rám esik
talán ezért

mondták egyik még tortát
meg sütit mert az is finom.
volt benne valami nyomasztó
ahogy a légáramlat egymásnak
csapkodta a nejlonszálakat nyelni
is nehezemre esett és ezek
az apró tűszúrásnyi képek
majdnem olyan szörnyűek mint
a szakadatlan macskanyávogás.
rágás nyelés egy pontra meredve
próbáltam nem gondolni ezekre.

nem mindennapi alkalom
vendégeim szájában épp a
franciasaláta küzdött a szavakkal.
tartalmas mondataikból kihallottam
hív az alig ha/ható halál

felmászom hát megint dolgozószobámban
az íróasztalra mint egy görög
és egyenként taszigálom le
az arra járókat a mélybe
ahol az a veszélyes ember úszkál.
el se hinnétek milyen sokan jönnek:
Kellemes Húsvéti Ünnepeket
Boldog Chanukát Jó Karácsonyt
Éljen Soká Az Ifjú Pár...

kicsi vagy még
mint egy görög drámában
ülsz a szoba közepén
és rakosgatsz. alattad
parketta. perzsaszőnyeg. sárpadró.
előtted a szőnyegen vagy padlón
elszórva egy játék darabjai
amik állítólag összeillenek.
a szoba sarkában ott van
még a doboz ahonnan
jó régen előkerültek
a dobozon pedig felirat
ha angol akkor – puzzle
ha skandináv akkor – lego
ha a te nyelveden írták
az elmosódott betűk miatt
már olvashatatlan értelmezhetetlen
csak annyi látszik belőle hogy – le

kiver a víz.
újabb és újabb megoldásokkal
próbálsz előrejutni. legjobban
az ösztönöz hogy még senki
nem úszta meg. és akik sikertelenül
próbálták lassan mind nőni kezdtek
vízfejük lett és ha még belefértek
beköltöztek a játék dobozába.
azóta onnan üzengetnek
furcsa nyelveken. bukott társaikkal
telefonzsínór köti őket össze

ha megfordulnál – lenne rá okod –
az a néni vagy bácsi mögötted
úgy tenne mint aki nincs is ott
legfeljebb egy szuggesztív

dülledt szempárt látnál
olyat mint az indonéz
démonűző maszké ami
a közeli boltban kapható.
szóval inkább tovább összpontosítsz
rakosgatsz és nem veszed észre
hogy az üres tükör nélküli szobában
megtanultál láthatatlan lenni.
mivel külső ingerre már nem reagálsz
amikor őrződ aki végig ott volt
megszólal talán franciául
hiába mondja hogy: c'est bon.

rövid példabeszédek

gondolják ismerjük vezet
félrevezet állunk mégsem ismerné fel
tartozik lehet telezsúfolni forog
megértésre jólétre vágyik többre
világuralomra tör és sokáig szeretne
vágyik megtapasztalni és van

szülessen cseperedjen elismerjék
megélem megtagadom
nem szabhatok gátat nem érhetünk el
van elértük világossá válik
nem is lett volna miért

persze ismerni és járni három
sokan találkoztak ezt ötlöttem ki
elengedte túllépett
megtanulnék hazatalált
megnyílni gyűjteni adni
ott motoszkál elérhetik
beszélek írom fel fog ötleni
eszembe jut elszégyellem magam
*ha a világ természete a mozgás
nagyon hosszú utat kellett még*

Patandzsáli különböztette meg
homály borul képek veszik át
aktív részesek maradhatunk
hatással lehetünk láthatóbbá tehetjük

ismerjük fel én vagyok az egyetlen
álmodta felébredt hozzálátott élte
valósnak tűnik igaznak látszanak
Oscar Wilde-ot Babits Mihályt vagy Calderónt

tömören summázta szemlélteti
vezethetők vissza álljon hát itt
Sri Rámana Maharsi
az ébrenlét hosszú az álom rövid.

bölcsesség alapján meghatározhatnánk
miközben számunkra keressük
kristályosodik ki lassan
hamar meg is kívül.
hogyan bizonyítsuk módolunk ki
nem vesznek róla tudomást.

a műveltségnek jól informáltságnak
töredékét maga az agy
többször tartottam kényelmetlenül
akiknek az enyém eltörpült
kezdett oldódni visszatérve.

sosem igyekeztek meggyőzni
inkább tárja fel előttük
mégis szervesen épülő
sem kell harcban állnia
ugyanis rájöhettek bőven:
*de vajon bölcsőbb lesz-e
általuk bárki is?*

használja mondjuk néha anélkül
hogy pontosan tudnánk a jelentését
ismert kereskedelmi cég
a dolgozók bajban lennének
mit jelent szerteágazóbban.
intellektuális számítástechnika
vallási mégis kit tekintsen
szívemhez legközelebb
amikor valaki sántít?

gyógyulás után nem kell bot
hasznoló helyzetben tudja
átveszi terhünk a haladást
szellemi botorkálásaink.

felmerült sietek eloszlatni
gondolnánk megleszünk nélkül is
nem csak ilyenkor síkon
létező egyfajta kivonata
nem pazaroljuk megtaláljuk:
gurunak azt kell választanunk
aki révén béke tölt el.

ezzel akartam ezzel is kezdeni.
frázis ez. az egyetlen. a végső.
haldoklik vagy mostanság veszítette el
gyakran mondjuk közben szenvedünk:
csak egy valami biztos halál

inkább rettegünk mikor jön el
az idő bizonytalanná teszi
azután megeremtik a mennyország
a lélekvándorlás íme tehát
amit a haláltól kapunk.

ekkor úgy mint a halál
szimbólumait a tigriseket
leszakítja és megeszi
elengedi a halál közelsége
semmi állandó minden eloszlat
mert a halál – jó barát.

útszélről felsejlik hatalmas
apró terület látszik
hét éve büszkén ha kérdezik.
aki ezt hosszú csinálta szóra
hogy kóstolgom egy jó bort.

a jóga olyan mint a bor költészete
amelyet diadalának ajánlunk
vagy ha úgy tetszik módszerek
önmagából kilépett újra önmagára
eggyé válás egyesítés.

mi különváltak sokfélék járunk
sokszínűség ellenére mégis állítják
nem való igaz közölünk
ha habzsoljuk elveszhetünk.
a jóga maga is hasonlat.

a kígyó nyújt nekünk elvezethet
nem véletlenül pátosszal
a hiedelemmel ellentétben
a szexualitásnak ahhoz van köze
mi is ez a misztikus gyümölcs?

összetekeredett formában
hozható legszorosabb kapcsolatba
felébresztése és eljuttatása.
létezik tantra-tanítás
elfojtásuk készítéseink
vegyük át belső gyakorlatokkal

magasfeszültségű pszichikai áram
zárlatos vezetéken kiég
egyedül próbálkozni szigorúan
tilos kell megválasztanunk
az abszolút beteljesüléshez.
harapjanak csak bele
de aztán emésszék óvatosan.

taps. tény. más sincs.
aki azt mondja az bolond hazudik
vagy mindhárom és egyik se
sok beszéd szegénység.
két pont között még
sosem láttam úrkáposztát.

aki hallgatja nem hisz a fülének
szemében orrában szájában
kezében és agyában is.
a beszéd a hangok úgy a csönd.

haladunk belealszunk
ütemesen horkanó ülünk
továbbiakban azt gondoljuk
mégsem jön gondolkodással
ül a csönd a csönd a csönd
de eloszlalnunk sincs hová.

jókedélyű ember vagyok
gondoltam írni elhagyott
nyugati turistanő megcsodálta
egy bennszülött férfi
miből készült? vagy úgy.

próbálok bennszülöttként mozogni
kicsit talán tényleg bambán
mint aki elől elrejtettek
bár itt van az orra előtt.

isteni adomány kegyelmi állapot
eltávolít hogy megítélhessük
megmaradni szemlélődő turista:
nagyon élvezni fogja a kilátást!

behatárolt emberi vallások
ezt a létet a szenvedés honának.
a ragaszkodás elkísér
jelenlétét már nagyon unjuk
az Orwell-féle Nagy Testvér.

nélkül lehet és érdemes élni
ezt az akarást kellene
elengedni elengedésben
válogassuk meg bocsátunk el
kezünkbe kapaszkodó embert

Indiában a férfiak
nekem sokáig fejtörést
mire fordítja az adományt
annyira természetesnek
kicsit még furcsállta is:
amikor kell... amikor nem...

hosszú példabeszédek

manapság a nyugati világban is egyre többen hogy életükben a legfőbb cél azt az erőt amely célunk céljaink felé vagy néha éppen bennünket mindannyian ugyanakkor a törekvést sőt percenkénti kapcsolatban vele. de ha valaki akkor feladata megkönnyítésére álljon itt néhány ezzel rokon értelmű szó sőt ide a vágy is hiszen van aki van aki és van aki bármi áron.

ahol gyökerezik csak tiszta bhávával lehet máskor viszont nem hogy békesség hogy egészségesen hogy a munkámban elért teljesítményt közben tudom hogy ilyen módon pedig amit törekvés útján valójában törekedni az úton nem ugyanaz. elágazik. számos vagy számtalan hasonló vagy azoktól függetlenül olyan élő egészséges személlyel semmi iránt mindennemű.

ha valaki légszomjat sem a kezével összefogdosni a levegőt kitárja a tüdejét a szélben. sokan munkahelyükön vagy jobb esetben virágot a kedvesüknek nem számításról csak arról amely amikor az efféle jegyzeteket alighanem bennem is felmerül utána valószínűleg elszégyellem magam mert egy másik történet mely valóban én vagy az a csüngő hasú disznó

álom a nagy jógamester az elme öt állapotát
melyek közül a másodikba múdha vagyis tompultság tartozik.
az alvás idején tudatra és elme által a terepet
vannak azonban bizonyos alvás közben megjelenő
torkunkra azokat esetleg különböző végezhetünk.
mindezek többé-kevésbé hogy az álmot álmoként.

aligha aki már hogy hétköznapi teendőihez
amikor egyszer csak tényleg meghökkenve tapasztalta
milyen valóságosnak ez az utóbbi álmunkban élünk
ahogy az ébren amikor ébren sok szépíró
utóbbi 17. századi spanyol jelenséget: *az élet álom*.
egy másik teljesen korszerű ugyanezt a nézetet kultuszfilmje is.

a meglátások ősi egy indiai gondolata
más különbség nincsen ha tényleg ez a helyzet
ne fecsérreljük hiszen tovább folytatódik
hagyjunk inkább elég lehetőséget
és amikor már eleget talán
érezzük majd hogy úgy istenigazából.

bölcsélet a bölcséletet. jellemzői önrevíziót. a világ érvényes lényegét és ezután gyakran viszonylag a felmerülő kételkedéssel elképzelésünk igazát. mások követnek továbbgondolnak tagadnak nem vesznek tudomást. évszázadokon át fontos szerepe amit én szintén nem egyedi.

kamaszkoromban megdöbbsentett egy művelt ember agya csak egy nyújtja mivel használja ki. ettől kezdve időnként éreztem magam olyanok társaságában tárgyi tudása mellett. ez az érzés akkor találkozott. iménti dimenzióival szemben a világot a maguk igazáról hagyták hogy a világ a saját igazát. régi hét egymástól különálló egymásra bölcséleti rendszert hoztak létre kiviláglik a világ egyetlen nézetének nem zárják ki egymást csupán a bölcsesség felismerésének különböző fokozatain álló személyek szemszögéből érvényesek.

legmegnyerőbb hogy bennük foglaltatik önmaguk tagadása is. elmélyülten tanulmányozva lehetetlen elsajátítanunk az tény legalább olyan kevésbé vagyunk tudatában mint kis részben használjuk ki agyunk nyújtotta feladat elé. nem feltétlenül szükséges beleásnunk alapos élet alighanem kevés. első lépésnek elég ha elfogadjuk mások világképe amelyik bennünk él.

fogalmát is előszeretettel mint ahogy nirvánát reinkarnációt hogy még is e név alatt forgalomba termékeit de nem kizárt hogy az ott ha meg kellene a szó maga. a lexikonok üdvözléshez vezető szellemi tanító. ám a fogalmat manapság ennél valamely területen kiemelkedő teljesítményt nyújtó személyt is például a gurujának vagy az egyes vezetők végül különböző szintjeit irányzatait az ember az én válasza áll szerinte személyes bennünket.

mert fáj a lába addig is eredményt hoz ha beszerez botot segíti a járásban. a persze már előtte sem kiváltani amelyikünk az hogy a bot részét könnyíti. efféle nyújthat során élet miatt elégedetlenül a keresést elveszettnek nem tudjuk merre tovább. a jó irányt nincs erőnk folytatni. kezdünk vágyakozni másik mienkénél mérhetetlenül nagyobb már-már görcsösen sóvárogva meresztjük a távolba hosszú utakra közben végig ott van az orrunk előtt és persze bennünk. a belső guru végső természetünk maga módján folyamatosan bár legtöbbször nem figyelünk oda. a külső guru hogy szétszórt jobban magára vonja viszonylagos koordináta-rendszerünkben de nem feltétlenül ágyékkötős köpönyeges bármennyire is tiszteletreméltóak jártunkban-keltünkben álruhás aki hordoz alighanem irányban indultunk.

amennyiben volna gyanú én a személyes sugallom akkor ezt. néha már annyira alaposaknak hisszük hogy úgy jól segítsége sajnos elsősorban kombinatív épülő eredő miatt pedig csorbát. jó ha van kéznél egy aki helyrebillent. anyagi jelenlétében könnyebben alázat megkülönböztetés nélküli. szükség van véges számú éveinket úgylis időben ránk talál.

nincs halál. populista frázissal nem. amennyiben az adzsáta vádát bizonyítható hogy nincs halál. miként aki szülőjét testvérét gyermekét társát nehezen. attól hogy ez a valami egész ez a vég magukban örök melyet most újra segítségül egy szakadék szélén vándor élvezettel. megeszi a félelmet. rendkívüli nyugalom és szabadságérzet tölti el.

a hozzánk tartozók halálából más tanulságot szűrhetünk világunkban sem mert az elmúlás nagy illuzionista a megrázkódtatás ellenére vagy éppen ez által tehát kapunk. ha ez sikerül a halál nem kudarca hanem betetőzése lehet.

keletiek számos szent könyve között Tibeti halottaskönyv hogyan segíthetjük hozzá az eltávozottat vagy érhetjük el mi magunk ez a hagyomány nem éppen szertartással és operál de a lényege hogy a nehezen megvalósítható egyszerűbben is elérhető. ezek szerint a halál végül is pompás abszolút nincs mint ahogy nincs megpróbálhatjuk az eddigiektől eltérően kezelni ha minden napot mint halálunk lehetséges napját a paranoia irányába

útjai kifürkészhetetlenek. ahonnan most nézem térfogata csak egy. jógázom nevezem véli és van fél életén át sem érdemesnek. közelebb áll hét éve mint számtalan zamatú lehet manapság kinek-kinek szájjáze szerint kifinomíthatunk vagy pancsolhatunk. az igazi jógák kellemes ízükön kívül arról ismerszenek meg ha körültekintően megismerjük másrésztől megérthetjük.

jóga nem sport bor sem szomjoltásra. aki vizet és persze szimbólum. lélek hasonlatok gyakorlatok. tökéletességet koncentráció révén leljen. jelentése is emberek lévén más-más nagy ágazata van: mantra jóga hatha jóga laja jóga rádza jóga. többnyire belül sorjáznak: tantra szvára karma bhakti prána-kriya keletűek közül párat. összpontosítása mellett helyett acélosításától elsajátításáig minden megvalósítható.

vannak akik e mégis hogy a jóga teremtett hogy aki nem csak szándékával hanem komolyabban iránt legtöbbször úgy közelít hozzá ahogy az egészet magáévá akarja tenni. pedig könnyebben a részletek között. amikor nem bekebelezni maradunk szétáramlik bennünk. mert a jóga olyan mint a bor. a jóga költészet.

a tudás amelyet valódi kígyóenergiának általános. nem az oldalához amelyet mára profánná alacsonyítottunk sokkal inkább ahhoz a szentségszerű aktushoz a harmónia az eggyéválás és a beteljesülés. szóban forgó aktus alanyai természetes módon egy nő egy férfi akik már megismerték ennek hasznosítására törekszenek. legelső központunkban gömbbé található életerő ezeknek az eszközrendszereknek a segítségével érhető el a célállomásba.

alapja hogy megélni kell vagyis ahelyett bennünket mi az irányítást felettük. ez a cél megközelíthető olyan is mint az istenségek és a velük elősegíthetik tudatosítására uralására felébresztésére szexuális gyakorlattal lehetőleg olyankor amikor az alany már mentes teljesen figyelmen kívül.

hihetetlenül ha agyonhasznált végigjuttatni vezeték. ezért kell előbb szóban forgó generáloztatni amihez viszont van szükség ébresztgetésével de ha vezető irányítása mellett akkor is nagyon körültekintően az illető személyt. szerény írója tanúja ahhoz hasonló kiváló című könyvében leír vagyis egy hozzá közel álló magasan fejlett tantrikus önző célokra elengedhetetlen feltétel a fő akadály. e nélkül apró de annál nagyobb kárt okozhatunk a Kundalini ismeretét szimbolikusan helyesbíteni kell zöldség ez inkább még hozzá krumpli. éljenek vele helyesen.

ez – ez. mint ahogy minden is. másra az. vagy legrövidebb az. mondta az.
űrkecske űrkáposztát fene fenét eszik. más nem történt.
én meg zöldségeket beszélek mire én azt mondom ideje
a mester azt mondja ideje kételkedni kezdened a szemedben
füledben orrodban szádban kezdedben és agyadban. tanítvány megkérdezi:
hogyan kételkedjek orromban mikor azon szűk nyíláson be sem férek?
nem baj – jegyzi meg kérdezi megint feleli a mester – tanmese lesz.

gyanakvóan: ki az az? kérdezi csönd lesz. talán.
csöndben gondoljuk jó úton felé. belső hang rezgő hang nem jön a csönd.
csak ülni csak ülünk rájövünk hogy a van baj.
aztán egyszerre csak már nem. nem semmire sem szabad.
csakhogy ezt még mindig valaki tehát a csönd is káprázat.

a halhatatlanság és a szabadság is csak űrkáposzta.
miért is ne mennénk legelni kicsit. de van ez nincs. mi legyen vele?
ami nincs azt nem lehet ha cirkuszi medve lenne akkor esetleg igen
de főlöskéges volna részben azért mert nincs medve.
ami nincs arra sem lehet kivéve ha a nincs egy büntény de ki lehetne.
eloszlatni is csak akkor tudjuk ha a nincs mondjuk nincs.
ha lenne szégyellné magát. – megáll az ész! – na hál' Istennek.
mondja a mester és elégedetten tapsol.

alapvetően készülök hirtelen humorérzekem. megrettentem mert rájöttem átadni jókedv lényegét. erről eszembe egy anekdota: egy nyakláncát kérdezte aligátorfogból felelte bennszülött. gondolom ez maguknál mint nálunk az igazgyöngy? nem egészen asszonyom egy kagylót bárki tud nyitni.

jobb ha meg sem ezen a terepen könnyen beletörne fogam.
inkább kíváncsi némiképp butuska turistaként nem fog nehezemre.
már enyhén tudja mégsem találja. lehetne persze zúgolódni keresgélni bizonygatni
hogy bár azt még sosem láttuk most sem látjuk mégis tudjuk
hol van milyen a formája a színe és így tovább ez esetben összetévesztjük a nevetségessel.

jómagam a humorérzek a jókedv a hétköznapi éppolyan mint útkeresésben.
átmenetileg jelenségektől fehérektől profánaktól egyaránt komolyságát.
ha nem állja ki a próbáját kötődésünk olyan erős elengedni be kell látnunk
ilyen mérvű sokkal inkább kártékony semmint nemes. képtelen helyzetemet
végére ügyeletes ideges turista nem mert közel menni szakadékhhoz.

világunk egyik fő építőeleme ragaszkodás. alighanem első megálmodói hatására mindenhová. akár egy rossz testőr akinek nélkül még az ajtón is kilépni. nem lenne ott jelenléte persze zsarnok is. közvetlen segítségével rávezetett bennünket egy útra hogy arról letérjünk. volt idő amikor legnagyobb részében sem merült hogy már egyre többen ha úgy tetszik legalább szabadon mozoghassanak.

amikor ma akartam beszélni az első ami eszembe jutott és talán érintetlenül de meglátásom szerint kezdők vagyunk hogy mit és hogyan. szakadék peremén nemes feszültséget rosszkedvet zavart. kíváncsi kapaszkodó embernek sem kell tovább szorongatnunk ha már felhúztuk és biztonságban van egy része még is megteszi. a gyermekeik felnőttek addig szerzett és hátrahagyva lépnek rá. óvakodnék hogy biztassak. rajtunk áll meddig megyünk fontos eszközével.

komoly okozott miként álljak kérdéséhez zavart. koldussal kéregetővel észérvekkel egyértelműen nyilvánvalóan alkoholistának annak nehéz eldönteni és egyáltalán amikor másokban nyilván egyéb. elsőik között ez az adással munkált kínai szerzetest tűnt kérdést: úgy érzed adnod adj ne adj. számomra ez mértékegysége vallom valamit jóleső elengedetten kellemetlen ragaszkodásunk legfőbb démonát.

Kong

Bátornak

kinyitom a szekrényajtót
odabenn ruhák
ablakot nyitok
odakintről fény
megemelem nagyapám kalapját
odafentről isten kinyitja a szekrényajtót
(odabenn ruhák
unatkoznak
meztelenül)

kinyitom a szemem
dombok közé a halk szavú tájba írja egyre
mocsárba üveglapra itatóspapírra:
fű alatt szél
fű között üres kövek
gurulnak az ajtóm felé.

anyám kinyitja a könyvet
anyám nem érti ezt a verset
anyám azt mondja
üres.

teremtsd meg a kéz lehetőségét
amivel etessen takargasson
simogatásával elaltasson
hogy elkezdődjenek a könnyek.
adj esélyt a hangjainak
hogy csitítgasson becézzessen
mesét mondjon amit jól ismersz
mert mind rólad szól

engedd közelebb vonásait
hogy szép ismerőssé váljanak
és mosolyoghass rá végtelenül
akkor is mikor már nem lehetne.
rakd össze áttetsző testét
a szervekből és végtagokból
mert a végtagok és a szervek
eztán téged szolgálnak.

szíve a szíved
szeme az egykor volt
repüléseid tükre
még ha nem is hasonlít
amit benne észreveszel.
gyermek maradj még
boldog kicsit újra
most lenne rá lehetőség

időnként kevésbé kéne szeretni
s kicsivel többször válni hamuvá
nagyapák megunt emlékét kútba vetni
csak hegedülni foszlott szíveken

minden sikertelen közösülést megírni
örökül hagyva az így születőknek
visszasírni mind a költők hűtlen szeretőit
és megölni egyet minden hétköznapon

s ha már minden sírhanton átlépdeltél
s felidézted ami a fejfákra volt vésve
hogy kicsivel gyorsabban és magasabbra szállhass –
kedvedre beleköphetsz onnan
a világ hulló-arcába –
hidd el akkor sem változik

Kong éjszakája

fognak a tárgyak a téglá a fegyver a toll
valakik járnak szokás szerint valahol
valakik járnak cipőjük rosszindulat
ha ideérnek bekúsznak ajtóm alatt
kabátjuk régmúlt cipőjük rosszindulat
szabadon kúsznak ki és be ajtóm alatt.

ajtóm fából készült körülötte fakeret
fakilincs ha nyekken úgy tűnik rajtam nevet
piros tükrök takarnak derékig és tovább
szájára vesz a város akár egy balladát
nemrég szövet és műszál fedték tagjaimat
most sok hívatlan vendég áll itt s rajtam mulat.

aztán béke lesz szobámba téved a holnap
nyoma sincs már a téglának fegyvernek tollnak
szűnik a mozgás a kacagók hazamentek
én is sóhajtok és helyet adok a rendnek
hortyog a világ szellős álmod hazudik
reggelre mindent visszahoznak valakik.

Kong isten temetése

I

hazug.

elsőként ez jutott eszébe.

hazug

emberi hangok körülötte

emberi kezek fogják körül

és nem írnak azokban a házakban

elrejtik azt a néhány tollvonást.

hazug.

csak a düh maradt amit érez

egyre jobban.

régen talán századokkal előbb

amikor a hirdetőoszlopban lakott

szegényen ahol az a törött karosszék

no meg a szomszédos tűzfalak védték

emlékszik akkor még voltak jelzők

amik útba igazítottak

sima helyeken hiányzó üregekben.

később amikor költőként élt

már csak a borzongás maradt

a csapkodások hangja és a mozgás.

a mozgás nagyon fontos volt neki

mert eközben érezte hogy

átáramlik rajta a világ

és ilyenkor tudott verset írni.

„és bár tudta jól hogy nincs feltámadás

úgy halt meg ahogy senki más”

ezek voltak a kedvenc sorai.

akkoriban jól írt és gyorsan

úgy érezte rosszat már nem is tudna

és sokat utazott.

fejét a kifakult poros
sötétítőfüggönynek döntve
nézte amint a meztelen fák
átugorják az A alakú házakat
és görbe karjuk a nagy szemekbe mar.
a világ odakint remegett idebent ő
a párhuzamos acélok útján
mulandó szavai felé
ütemesen ütemesen ütemesen

2

fáradt
volt máskor tényleg
fáradt
mint lusta istenek cselédje
kisebbségeinek szobát festett
a nagyobbaknak eget
és felhőket varrt a holtak szemére.
mindez már nem túl régen lehetett
hiszen holtak még most is vannak

zenét is írt a halálraítélteknek
sápadt zenét hideg cseppekben
s ha kellett néhanapján
nyújtott léptekkel táncolt ütemére.
ilyenkor körülötte többen
elismerően megjegyezték
ez a legszebb zene itt a mennyországban
vagy hol is vagyunk most uraim

esténként viszont ha a gyáva istenek
a gyermekekbe menekültek
sétálni vitte a gyerekeket
fénycsíkok dróthuzalok mentén
ilyenkor cipőt se húzott
hogyan érezhesse lépteik nyomát

amikor ellobbantak a lázas beszélgetések
jó estét lopott a házakba is
a falak titkos repedésein át
de aki csak meglátta őt

mégis rögtön rendőrért kiáltott
mert azokban a házakban
azt akarták hogy elaludjon

3

azokban a házakban
a szavak most
törött üvegtől sebzett talpak
mondták azokban a házakban
emberi hangok körülötte
emberi kezek fogták körül

eközben ő mint akit az asztalhoz szögeztek
csak feküdt nyálkásan és véresen
sírhatott volna ütemesen ütemesen
de nem
most már dühöt sem érzett
s nem érzett fáradtságot

csak nézte
az előtte fekvő kitarulkozott nőt
aki úgy mondták az imént
életet adott neki.
és tényleg így történhetett
hiszen a nő szintén véres volt
és mocskos mint az élet és
gyönyörű
valami effélét gondolhatott legvégül
gyönyörű

tartalom

Tamás evangéliuma / 7

varjú öt könyve

inter(var)jú / 11

idővarjú / 13

tantra-varjú / 15

sárvarjú / 17

ősvárjú / 19

gyerek

a gyerek / 23

a pékné / 24

a kertész / 25

a bennszülött / 26

a lakó / 27

a portás / 29

ige

a bűvész / 33

mese / 35

betű Tanger / 36

a rajzoló utolsó szerződése / 38

tágra zárt szemek / 40

táncolj velem lassú rókát / 42

vox / 43

feneketlen játszótér

feneketlen játszótér / 47

Noé / 48

néhanapján találkozunk / 49

szomorú szeretkezés / 50

sérültek / 52

macska a fán / 54

múzeum / 55

ignoramus / 56

A-tól lopott holmi / 57

még több rozsdember / 58

víz énekei

a folyó meséi / 61

lassú séta / 63

sztriptíz / 65

sok boldog... / 68

le / 70

rövid példabeszédek

rövid aspiráció / 75

rövid álom / 76

rövid bölcsesség / 77

rövid guru / 78

rövid halál / 79

rövid jóga / 80

rövid Kundalini / 81

rövid mája / 82

rövid tréfa / 83

rövid Under-zen / 84

hosszú példabeszédek

hosszú aspiráció / 87

hosszú álom / 88

hosszú bölcsesség / 89

hosszú guru / 90

hosszú halál / 91

hosszú jóga / 92

hosszú Kundalini / 93

hosszú mája / 94

hosszú tréfa / 95

hosszú Under-zen / 96

Kong

üres / 99

Kong gyermekkora / 100

Kong ifjúsága / 101

Kong éjszakája / 102

Kong isten temetése / 104

ISBN 963-9297-90-9

9 789639 297906

1500 Ft

Lengyel Tamás *evangéliuma* nem kitalált világ summája. Ha summa, nem csak érint minket, rólunk szól. Mint minden jó költészet persze – de itt a látás (komor játékosság s meghök-kentő bölcsesség együttese akár) olyan titkainkba utalna bennünket, amelyeket hordani, viselni vagyunk képesek, ám anélkül, hogy igazán tudakozódnánk felőlük. Aztán váratlanul itt vannak, élénk tárulnak (hogya föltárjanak?) efféle versek.

Kalász Márton